

N:o 184.

Af herr **J. Bromée** i Billsta m. fl., om borttagande af tullen å spannmål.

Det gångna årets totala missväxt på säd i en stor del trakter af Norrland — i andra, där sädesskörden icke alldeles slagit fel, är den dock otillräcklig för det oundgängliga behovet — har under de annars allmänt hårda och dyra tiderna så försvärat existensen för befolkningen, att väl grundade farhågor för densamma uppstått. På många orter har befolkningen i kommunalstämmor och annorledes till regeringen uttalat sina bekymmer och anhållit, att spannmålstullarna måtte borttagas eller betydligt nedsättas för att nedbringa de höga spannmålsprisen. Då regeringen med anledning af dessa framställningar ej syntts vidtaga någon åtgärd i detta hänseende för att nedbringa spannmålsprisen, har en del kommuner och enskilde vändt sig till mig — och förmodligen äfven till andra riksdagsmän — med anhållan att i motion hemställa om spannmålstullarnes borttagande. Såsom skäl härför åberopas: den öfver den största delen af Norrland uppkomna missväxten och däraf följande sädesbristen, den mindre goda kvalitén af säden i de öfriga delarne af landet och det höga priset därå som det oakadt är rådande. Dessutom vill jag framhålla, att då spannmåls- och andra lifsmedelstullar pålades, de bestämdes såsom skyddstullar och ej finanstullar. Om nu erfarenheten visat, att de förut i allmänhet icke verkat som skyddstullar, emedan införseln af spannmål varit oerhörd under alla dessa år som gått sedan tullarne pålades, så lærer den väl ännu mindre behöfvas såsom sådan nu, då säden på alla håll inom landet är mycket dyr och landets skörd än mindre nu än i goda år räcker

till fyllande af behovet. Att spannmålstullen under sådana förhållanden hufvudsakligen varit och nu är en finanstull torde numera ej många bestrida. Men att såsom sådan bibehålla tullen, om än våra finanser äro i behof äfven af dessa tullinkomster, är ju påtagligen en mycket orättvis beskattningsgrund, hvilken i miljoner under de gångna 20 åren drabbat den mindre bärkraftiga delen af folket och särskildt den del af jordbrukarne i vårt land, som ej hafva gynnsamt klimat för sädesodling och ofta drabbas af missväxt. Att spannmålstullen varit till fördel för vissa, särskildt de större sädesodlarne, vill jag ej bestrida, men för det öfvervägande flertalet i vårt land har den ingalunda varit det, utan verkat som en orättvis och ojämn beskattning på alla den, som måste köpa spannmål till sitt uppehälle och fått den fördyrad genom tullen.

Det är såväl de nu rådande nödträngande förhållandena som ock de öfriga omnämnda orsakerna som göra att jag vågar hemställa,

att Riksdagen ville besluta borttagande af tullen på spannmål, omalen och malen.

Stockholm den 26 januari 1908.

J. Bromée.

Häruti instämma:

<i>E. Sundin.</i>	<i>P. Hörnstén.</i>	<i>J. Andersson.</i> Baggböle.
<i>A. A. Eriksson.</i>	<i>Linus Lundström.</i>	<i>Fr. Berglund.</i>
<i>Ad. Wiklund.</i>	<i>C. J. Öberg.</i>	<i>Alfr. Jonsson.</i>
<i>Karl Karlsson.</i>		<i>Carl Sehlin.</i>